

Kapitola 1

Byla jsem zamčená v knihovně a pokoušela jsem se nepanikařit. Doopravdy zamčená. Bez možnosti úniku. Všechny dveře, všechna okna, veškerá ventilace. No dobře, ventilační systém jsem nezkoušela, ale vážně jsem o tom uvažovala. Nebyla jsem na to dostatečně zoufalá... prozatím. Moji kamarádi si uvědomí, co se stalo, a vrátí se, aby mě odsud vysvobodili, ujišťovala jsem sama sebe. Stačilo jenom počkat.

Celé to začalo tím, že jsem potřebovala na záchod. Tedy, předcházela tomu spousta limonády – dvoulitrovka Dr Pepera, kterou do knihovny propašovala Morgan. Vypila jsem z lahve víc než svůj spravedlivý díl, zatímco vedle mě seděl Jeff a pokaždé, když se ke mně naklonil, aby se mě na něco zeptal, zavoněl jako stromy, nebe a sluneční světlo.

Jenomže až potom, co se za všemi okny úplně setmělo, knihovníci nám řekli, abychom opustili knihovnu, a my jsme došli až do podzemní garáže, kde se nás patnáct mělo rozdělit do čtyř aut, jsem si uvědomila, že to nevydržím ani na konec ulice, natožpak celou cestu do tábořiště v kaňonu.

„Musím si odskočit,“ oznámila jsem ostatním a hodila si batoh do kufru k Jeffovi. Lisa stáhla okénko. Její auto, zaparkované hned vedle Jeffova, už bylo nastartované. „Myslela jsem si, že pojeděš se mnou, Autumn.“ Věnovala mi vědoucí úsměv. Bylo jí jasné, že chci jet s Jeffem.

Usmála jsem se na ni taky. „Za chvíli jsem zpátky. V tom tábořišti nejsou žádné záchody.“

„Ale je tam spousta stromů,“ poznamenal Jeff, obešel auto a zavřel kufr. Zaklapnutí se s ozvěnou rozléhalo po téměř prázdné garáži. V jeho autě jsem teď zahlédla tři hlavy vzadu a čtvrtou na místě spolujezdce. Ale ne. Všichni mě předběhli. Takže nakonec budu muset přece jenom jet s Lisou. Nevadí, u ohně budu mít na povídání s Jeffem času dost. Neměla jsem zrovna v povaze směle vyjadřovat nehybnou lásku, ale s končetinami celými roztřesenými ze dvou litrů kofeinu a plnou hlavou Lisiných varování před tím, že by mi Jeffa mohla ukrást Avi, jsem se cítila docela odhodlaně.

Vyrazila jsem zpátky dlouhou chodbou, nahoru po schodech a dál prosklenou galerií s výhledem na dvůr. Když jsem došla do přízemí knihovny, byla už polovina světel zhasnutá.

Ta knihovna je moc velká a potřebovala by víc záchodů, pomyslela jsem si, když jsem tam dorazila. Otevřela jsem těžké dřevěné dveře a rychle vklouzla do kabinky. Zásobník papírových sedátek byl prázdný. Vypadalo to, že to budu muset zvládnout vestoje.

Když jsem si zapínala kalhoty, světla zhasla. Trochu jsem vypískla a pak se rozesmála. „Fakt legrace.“ Dallin, Jeffův

nejlepší kamarád, zřejmě našel jističe. Vypadalo to přesně jako něco, co by udělal.

Jenomže světla zůstávala dál zhasnutá a po mém zaječení nenásledovala žádná vlna smíchu. Takže tu lampy nejspíš měly detektory pohybu. Zamávala jsem rukama. Nic. Posunula jsem se dopředu, po hmatu jsem našla zámek a pokoušela jsem se nemyslet na všechny ty bakterie, když jsem ho odemykala. Vysoko umístěným oknem sem pronikala trocha světla z ulice, takže jsem viděla dost na to, abych si mohla pořádně umýt ruce. Záchody v knihovně byly šetrné k životnímu prostředí, což znamenalo, že tu byly jen vzduchové sušáky na ruce. Utřela jsem si je radši do džínů, protože jsem nechtěla ztrácet čas tím nejnemožnějším způsobem sušení rukou na světě. Můj odraz v zrcadle vypadal jako pouhý stín, ale i tak jsem se naklonila blíž, abych zkontrolovala, jestli nemám rozmazaný make-up. Podle toho, co jsem byla schopná rozeznat, vypadal dobře.

Venku v hale mi na cestu svítilo jenom několik světel u stropu. Všechno tu už bylo mimo provoz. Přidala jsem do kroku. Knihovna byla potmě mnohem strašidelnější, než bych čekala. Prosklená stěna chodby se zatřpytila, jak venku začal padat sníh. Lákalo mě se na chvíli zastavit, ale neudělala jsem to. Doufala jsem, že sníh nezkržítí naše plány na večer u ohně. Kdyby sněžilo jen takhle lehounce, bylo by to kouzelné. Dokonalý večer pro vyznání. Jeff se snad nevyděsí, když mu to řeknu, nebo ano? Ne, celé odpoledne se mnou flirtoval. Dokonce si pro svou práci na dějepis vybral stejné období jako já. Nepřipadalo mi to jako náhoda.

A co se týče nocování s kamarádkami na chatě, snít bude skvělý. Možná tam úplně zapadneme. To už se nám jednou stalo. Nejdřív mě to docela stresovalo, ale nakonec z toho byl ten nejlepší víkend – spousta horké čokolády a tubingu a strašidelných historek.

Došla jsem ke dveřím podzemní garáže a zatlačila na kovové madlo. Dveře se nepohnuly. Zatlačila jsem ještě jednou. Nic. „Jeffe! Dalline! Tohle není vtipné!“ Přimáčkla jsem nos až na sklo, ale nikde jsem nezahlédla žádná auta ani žádné lidi. „Liso?“

Ze zvyku jsem sáhla po mobilu. Jenomže kapsa u kalhot byla prázdná. Černý batoh se všemi věcmi na víkend – s mobilem, oblečením, kabátem, peněženkou, svačinou, foťákem a s léky – jsem si hodila k Jeffovi do kufru.

Ne.

Proběhla jsem celou knihovnou ve snaze najít nějakou jinou cestu ven. Cestu, která očividně neexistovala. Byly tu šestery dveře ven a všechny byly zamčené. A tak jsem skončila zase tady – opřená zády o dveře do garáží, které mě zábly na kůži, zamčená v obrovské prázdné knihovně. Celé moje tělo zachvátila úzkost znásobená spoustou kofeinu.

Z rozechvělého srdce se mi panika postupně šířila do hrudníku a okrádala mě o dech. Uklidni se. Vráti se sem, říkala jsem si. Bylo tam prostě jenom moc lidí a moc aut, do kterých nasedali. Všichni si zkrátka mysleli, že jedu s někým jiným. Jakmile všechna čtyři auta dojedou do tábořiště, někdo si všimne, že tam nejsem, a vrátí se pro mě.

Počítala jsem, kolik času to může zabrat. Půl hodiny kaňonem nahoru, půl hodiny zpátky. Budu tady ještě hodi-

nu. Pak samozřejmě budou ještě muset najít někoho s klíči od dveří. Ale to už jim o moc víc času nezabere. Všichni u sebe budou mít telefony. Můžou zavolat třeba hasiče. Dobře, teď jsem to zbytečně dramatizovala. Nebudou muset volat na žádné tísňové linky.

Tyhle úvahy mi pomohly. Nebylo potřeba se kvůli tomu nijak stresovat.

Nechtěla jsem opouštět svoje místo u dveří ze strachu, že by mě moji kamarádi neviděli, až přijedou zpátky. Nebo bych já neviděla nebo neslyšela je. Ale bez mobilu a bez foťáku jsem neměla žádný způsob, jak se zabavit. Začala jsem si strašně falešně broukat písničku a pak jsem se sama sobě zasmála. Možná bych mohla třeba počítat díry ve stropních obkladech nebo... rozhlédla jsem se kolem sebe a nic mě nenapadlo. Jak lidi zabíjeli čas bez mobilů?

„... zítra pojďme zas vše psát od prvních řádků.“ Můj zpěv by mi v dohledné době žádnou smlouvu na nahrání desky nepřinesl, ale to mi nebránilo v tom, abych si nezařvala pár písniček z plných plic. Zastavila jsem se s rozbolavělým hrdlem. Už to určitě byla nejmíň hodina.

Zadek jsem měla úplně otlacený a od podlahy mi stoupala tělem zima, až jsem se začínala třást. Nejspíš tu na víkend vypínali topení. Vstala jsem a protáhla se. Možná tady někde mají telefon. Doteď mě nenapadlo se po nějakém podívat. Nikdy jsem nikde telefon nehledala. Vždycky jsem u sebe měla mobil.

Už posedmé za večer jsem prošla zpátky prosklenou chodbou. Venku teď bylo všechno bílé. Zem byla pokry-

tá sněhem a větve stromů namrzlé. Mrzelo mě, že u sebe nemám foťák, abych zachytila ten kontrast – tmavé obrysy budovy a stromů na pozadí zářivě bílého sněhu. Ale neměla jsem ho, a tak jsem šla dál.

Začala jsem hledat u vchodu, ale žádný telefon jsem neviděla. Možná by mohl být v zamčené kanceláři, jenomže tam mi ve výhledu bránila velká přepážka. A i kdybych tam nějaký viděla, stejně jsem neměla klíče. Za dvojitými prosklenými dveřmi se nacházela polovina knížek. Ta druhá polovina byla za mnou v oddělení pro děti. Byla tady větší tma a já jsem chvíli zůstala stát u dveří a prohlížela si prostor před sebou. Uprostřed se tyčily vysoké masivní police plné knih a kolem nich stoly a židle.

Počítače.

Podél boční stěny byla řada počítačů. Mohla bych z nich poslat e-mail nebo zprávu.

Když jsem vešla dovnitř, tma se mi zdála ještě hustší. Všimla jsem si stolních lamp všude kolem a sáhla jsem pod stínítko jedné z nich, abych zjistila, jestli jsou tu jenom pro ozdobu, nebo jestli doopravdy fungují. Lampa se s cvaknutím rozsvítila. Než jsem došla k počítačům, rozsvítila jsem tři. V tak velkém prostoru neměly šanci rozptýlit temnotu, ale vytvářely příjemnou atmosféru. Zasmála jsem se sama sobě. Atmosféru k čemu? K taneční párty? K večeri při svíčkách pro jednu osobu?

Posadila jsem se k jednomu z počítačů a zapnula ho. První věc, která se mi ukázala na monitoru, byla výzva k zadání uživatelského jména a hesla zaměstnance knihovny. Zasténala jsem. Dnes večer jsem neměla ani trochu štěstí.

Zaslechla jsem nad sebou zavržení a vzhlédla jsem. Nevím, co jsem vlastně čekala, že uvidím, ale nebylo tam nic než tma. Budova byla stará a nejspíš se jenom ukládala k spánku. Nebo možná na nějaké okno v patře dopadal sníh nebo se od něj odrazil poryv větru.

Po dalším zvuku přicházejícím shora jsem vyskočila a rychle vyrazila na chodbu. Vyběhla jsem po schodech a došla k předním dveřím. Zabrala jsem za kliku tak silně, jak jsem jen dokázala. Dveře se ani nepohnuly. Vyhlédla jsem z úzkého bočního okna. Po hlavní ulici vepředu jezdila auta, ale chodník byl prázdný. I kdybych bouchala do skla, nikdo by mě neslyšel. Tím jsem si byla jistá. Zkoušela jsem to už předtím.

Nic se mi nemohlo stát. V knihovně kromě mě nikdo nebyl. Kdo jiný by taky byl takový pitomec, aby se nechal zamknout v knihovně? Úplně sám. Bez možnosti úniku. Rozptýlení. Potřebovala jsem nějaké rozptýlení. Jenomže jsem u sebe neměla vůbec nic.

Knížky! Tahle budova byla plná knih. Vezmu si nějakou knížku, najdu si útulný kout a budu si číst, dokud mě někdo neobjeví. Někdo by to mohl dokonce považovat za splněný sen. Koneckonců bych to tak mohla brát i já. V myšlenkách je velická síla. Tohle bude můj splněný sen.